— Ти вже виріс, став справжнім лисом,— сказала Хитрунчикові мати-лисиця одного гарного літнього ранку, напоєного пахощами трав і квітів.— Можеш виходити на полювання сам. Я в твоєму віці сама собі їжу добувала. Либонь, я розповідала тобі про пригоду з дикими качками...

— Аякже, мамо, аякже! — вихопився Хитрунчик, боячись, що мати знову почне повчати його на своїй давній пригоді, котру він слухав стільки разів, що и чути вже не міг.

— Ну, то ходи оглянь околиці. Та далеко не заходь, і в обід, повернися, розкажеш, що бачив, як полював.

— Біжу, мамо,— зрадів Хитрунчик.

—Бувай здоровий. Ні пуху ні пера!

Лисиця стояла біля нори й задоволено стежила за сином, аж поки він зник за деревами. Тільки тоді полізла вона в нору.

Спокійно спливав час у цьому потаємному закутку великого темного лісу, неприступного людям. Лисиця поволі патрала курку на обід. Аж раптом тишу й супокій порушив якийсь шум. За мить галявиною промчав захеканий Хитрунчик і вскочив у пору. Не пізнаєш його — блідий, очі нестямні.

— Дитино моя! — крикнула мати, покинувши курку.— Дитино моя, що тобі сталося? Чому ти такий?

Хитрунчик упав на стільця, бо ноги не тримали його.

— Ох, матусю, що я тобі скажу! Бачив я таке страховисько, що годі й змалювати!

— Яке ж те страховисько?

— Величезне, руде, з довгим волоссям на шиї, із здоровенною головою! А пащека яка! Як роззявило — а там зуби!!! Зроду таких не бачив!

— І той звір щось тобі заподіяв? Гнався за тобою?

— Та ні, мамцю! Я ж не підходив до того чудовиська! Воно навіть мене не бачило!

— Отакої! То чого ж так налякався?

— Ой, матусю, якби ти його бачила, ти б мене не питала.

— Любий мій Хитрунчику, посидь трохи та отямся. Нема чого тобі боятися. Але сьогодні вже нікуди не підеш.

— Ба! Не тільки сьогодні — більше ніколи носа з нори не випхну!

Лисиця осміхнулася й знов узялася до курки.

А Хитрунчик і справді просидів весь день удома. І взавтра, й позавтра теж нікуди не поривався. А на третій день уранці, тільки прокинувся — каже:

— Не можу я більше, мамо! Обридло мені сидіти в норі! Вийду я!

— То вийди, чому б не вийти?

Побіг Хитрунчик. Повернувся в обід перестрашений.

— Я знову бачив ту почвару! — вигукнув.— Лежала на галявині й грілася на сонці.

— Яка ж вона була сьогодні?

— Трохи менша, ніж того разу. Я й тепер налякався, що там казати, але не так, як перше. Навіть підходив ближче й розглядав. Такенна голова... Що воно за звір, мамо, ти знаєш?

— Та то ж лев, дитино моя. Чи ж я тобі про нього не казала?

— А справді! То це він такий?

— О Хитрунчику мій, як ти вже в світ вийшов, то пізнаєш багато дивних речей.

Назавтра вранці Хитрунчик знов подався на полювання і відтоді почав ходити щодня.

Якось увечері повернувся Хитрунчик до нори радий та веселий.

— Мамо, мамо! — гукнув здалеку.— Що я тобі скажу!

— А що, синочку?

— Я знову бачив лева. На галявині. Пішов я туди, бо ще перед кількома днями нагледів там кущ дикого винограду. Ягоди були зелені. Сьогодні я подумав, що вони, певно, вже дозріли, і вирішив покуштувати. Підходжу — аж бачу просто себе лева. Спершу я розгубився й хотів утікати, але глянув на нього ще раз. і вмить страх кудись подівся. І набрався я такої одваги, що ти й не повіриш!

— Якої ж?

— Я підійшов і заговорив до нього.

— Справді?

— Слово честі, мамо!

— Що ж ти йому сказав?

— "Добрий день, леве, — кажу, — сьогодні гарна днина, авжеж?" — "Авжеж, гарна, моє лисенятко,— відказує лев.— А ти що тут робиш?" — "Прийшов до цього куща скуштувати винограду. Не знаєш — достиг він уже? Кілька день тому був ще зелений".

Лев засміявся та й каже: "Я до нього не підходив, він мені не смакує. Може, досі й дозрів. Ходи-но, маленький, сам поглянь".

Я йому красненько подякував, нарвав ягід та й подався геть. Сміх бере, коли згадаю, якого страху я набрався, вперше побачивши лева. А зараз сам заговорив до нього! Ти віриш мені, мамо?

— Вірю, синку. Бо знаю: найстрашніші речі, коли до них звикнеш, стають нестрашними.